

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski (przewodniczący)

SSN Iwona Koper (sprawozdawca)

SSN Marian Kocon

w sprawie z wniosku Kopalni "Ś(...)" Spółki z o.o. w Ś.
przy uczestnictwie wierzyciela I(...) Spółki z o.o. w W.
o otwarcie postępowania układowego, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w
Izbie Cywilnej w dniu 18 lutego 2005 r., kasacji wnioskodawczyni od postanowienia
Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 27 kwietnia 2004 r., sygn. akt VI Gz (...),

uchyla zaskarżone postanowienie i umarza postępowanie zażaleniowe.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 8 października 2003 r. Sąd Rejonowy w W. zatwierdził układ dłużnika – wnioskodawcy Kopalni „Ś(...)” sp. z o. o. w Ś. z wierzycielami.

W uzasadnieniu postanowienia stwierdził, że propozycje układowe były zgodne z art. 20 prawa o postępowaniu układowym, układ zyskał wymaganą większość osobową i kapitałową, nie zachodziły przesłanki z art. 64 i 65 prawa o postępowaniu układowym uniemożliwiające zatwierdzenie układu, w szczególności układ nie jest krzywdzący dla wierzycieli, którzy głosowali przeciwko jego przyjęciu.

Postanowienie to zaskarżył zażaleniem wierzyciel „I(...)” Spółka z o.o. w W. podnosząc zarzut naruszenia art. 65 pkt 1 Prawa o postępowaniu układowym – Rozporządzenie Prezydenta RP z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. Nr 93, poz. 836 ze zm.). Kwestionował kryteria według których wyodrębniono grupę wierzycieli drobnych, a tym samym naruszenie art. 20 § 3 prawa o postępowaniu układowym.

W uwzględnieniu zażalenia, Sąd Okręgowy w Ś. zaskarżonym postanowieniem zmienił postanowienie Sądu Rejonowego i odmówił zatwierdzenia układu.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy, przyjmując prawidłowe kryteria wyodrębnienia wierzycieli drobnych niewłaściwie zastosował je w sprawie. Samo bowiem procentowe porównanie maksymalnej kwoty wierzytelności uznanej za drobną do ogólnej sumy wierzytelności jest niewystarczające i mylące. Warunki układu uznał za krzywdzące dla skarżącego, co stanowi również przesłankę do odmowy zatwierdzenia układu na podstawie art. 65 pkt 1 prawa o postępowaniu układowym.

W kasacji wniesionej przez wnioskodawcę skarżący przytoczył obie ustawowe podstawy zarzucając:

1/ naruszenie art. 67 § 1 k.p.c. i art. 87 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 201 i art. 205 ksh przez przyjęcie, że zażalenie złożone przez członka zarządu skarżącego postanowienie Sądu pierwszej instancji zostało złożone w imieniu tego podmiotu oraz ten członek zarządu był prawidłowo umocowany do złożenia środka zaskarżenia, co miało istotny wpływ na wynik sprawy,

2/ naruszenie art. 20 § 3 i § 4 prawa układowego przez przyjęcie zawężonej wykładni pojęcia „drobni wierzyciele”.

Wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Członkowie zarządu wykonujący prawo do reprezentowania spółki z ograniczoną odpowiedzialnością działają w charakterze organu spółki tj. zarządu. Ich umocowanie opiera się na ustawie (art. 201 § 1, 204, 205 § 1 ksh) a nie na oświadczeniu reprezentowanego. Określony w art. 205 § 1 ksh sposób łącznej reprezentacji spółki odnosi się także do wszczęcia i prowadzenia postępowania sądowego.

Według stanu wpisu w Krajowym Rejestrze Sądowym, „K.(...)” Spółka z o.o. posiada zarząd wieloosobowy, w skład którego wchodzi G. S. – prezes i M. K. członek zarządu. Do reprezentowania Spółki upoważniony jest prezes zarządu jednoosobowo lub członek zarządu łącznie z prokurentem. Spółka nie posiada prokurenta.

Wierzyciel „I.(...)” Spółka z o.o. reprezentowany był w postępowaniu przed Sądem drugiej instancji przez M. K. na podstawie pełnomocnictwa udzielonego mu przez prezesa zarządu Spółki G. S. Wniesione przez Spółkę zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego o zatwierdzeniu układu podpisane zostało przez tego pełnomocnika. Pełnomocnictwo zostało mu udzielone jako członkowi zarządu, na co wskazuje wprost jego treść, jak i odwoływanie się przez pełnomocnika do pełnionej w

zarządzie funkcji w pismach kierowanych do sądu, w tym także w wymienionym zażaleniu na postanowienie Sądu Rejonowego.

Zgodnie z przytoczonymi zasadami reprezentacji Spółki M. K. nie mógł jako członek zarządu reprezentować jej jednoosobowo przed sądem. Stosownie do art. 87 § 1 k.p.c. nie mógł także być ustanowiony jej pełnomocnikiem. Treść udzielonego mu pełnomocnictwa, ze wskazaniem na pełnioną funkcję członka zarządu, wyłącza zastosowanie art. 87 § 2 k.p.c.

W tym stanie rzeczy zasadnie zarzuca skarżący naruszenie przez Sąd Okręgowy przepisów procesowych wskazanych w petitum kasacji.

Brak należytego umocowania pełnomocnika Spółki „I.(...)” przed Sądem drugiej instancji stanowi bezwzględną przyczynę nieważności postępowania (art. 379 pkt 2 k.p.c.), którą Sąd Najwyższy - w granicach zaskarżenia - bierze pod rozwagę z urzędu (art. 393¹¹ k.p.c. w jego brzmieniu przed zmianą k.p.c. ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych. Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98). Uchybienie to nie może być usunięte w drodze zatwierdzenia przez stronę czynności dokonanych przez osobę, która nie mogła być pełnomocnikiem (uchwała Sadu Najwyższego z dnia 28 lipca 2004 r., III CZP 32/04, Wokanda 2004/10/10).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy uchylił zaskarżone postanowienia i umorzył postępowanie zażaleniowe wszczęte na skutek wniesienia zażalenia od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 8 października 2003 r. (art. 398¹⁶ k.p.c. w brzmieniu przed zmianą k.p.c. wyżej powołaną ustawą w zw. z art. 3 tej ustawy).